

Мариана Тинчева Еклесия

Ябълкова градина

„И ако правите добро на ония, които ви правят добро, каква вам награда? Защото и грешниците правят същото. И ако давате заем на ония, от които се надявате да го получите назад, каква вам награда?“

(Лк. 6:33-34)

Зимите на 1992–1993 г. бяха най-трудни за мен и семейството ми: почти закономерно в този период цените на електричеството, парното, хранителните стоки се покачваха и това ни хвърляше в страх – ще доживеем ли до пролетта? Една мартенска вечер, като вървях по тротоара, съкрушена от гледката на кварталните клошари, спрях пред витрината на скъп магазин за плодове и зеленчуци. Вероятно внесени от далечни южни страни, те бяха обвити добре, а цените надхвърляха възможностите на хора „средна ръка“. Беше времето на Великденския пост: всяка храна от животински произход в този период се изключваше от делничната трапеза, затова погледът ми беше грабнат от огромни златисти ябълки, които сякаш протягаха ръце и молеха някой да ги купи. Цената на един килограм беше приблизително колкото дневната полагаема сума на семейството ми, а в ума ми проблесна, че трябва да купя и тетрадки, и лекарства, и храна за въщи. Реших, че две ябълки биха могли да стигнат за тримата; вече виждах как ги поделяме като чаша вода... Но се отказах – въздържанието от изкушения е полезно във време на пост и икономическа криза. Отлепих очите си от витрината, опитах се да не потъна в бездната на отчаянието от видимата нищета, затова си казах: „Господи, парите от двете незакупени ябълки ще подаря на Теб!“ Продължих по тротоара сигурна, че с тези пари ще купя книга с духовно съдържание или ще ги пхна в църковната каса за възстановяване на храма в нашия квартал. Само след десетина метра срещнах втората неизбежна съблазън – аптеката. Влязох. Пред гишето стоеше възрастна жена с износено палто, на главата – ръчно плетена шапка. Тя ровеше в чантичка отпреди трийсет години, събираше левчета, за да заплати поръчаното лекарство, но в следващата минута-две не успя да намери парите. Аптекарката любезно ѝ предложи да се отстрани, а възрастната сякаш не я чу, защото каза: „Не ме е страх, че ще умра; страхувам се да не се залежа на едно място и така да попреча на децата си. Нали и те се чудят как да съберат двата края...“ Купих сироп против кашлица, платих го, тръгнах... Възрастната жена тръгна след мен – не ѝ стигаха левчета, за да изпълни рецептата си. В първия момент реших, че за нейните близки ще бъде сериозно облекчение, ако възрастният човек в семейството не „поглъща“ средства, необходими за храна и лекарства на по-младите. Вече познавах семейства със сериозни изпитания, когато живеят в едно жилище със стари, болни хора. Въпреки това почти несъзнателно попитах аптекарката колко струва лекарството на госпожата. Сумата ми се стори нищожна в сравнение с облекчението, което човек би изпитал от приемането на това лекарство, затова дадох малкото левчета, които не

достигаха, пъхнах спасителната кутийка в ръцете ѝ и хукнах навън, за да не видя объркания въпрос: „Защо го направихте?“

Сутринта в съня си чух: „Каквото сте дали за Бога, ще ви се върне“. Сетих се, че обещах да Му пусна пари в касата на храма, ала ми се видя наивно – с такава нищожна сума какво би могло да се направи, че пък и да ми се върне? Забравих за дребната „делка“ с ябълките...

През лятото на 1994 г. отидох да работя като преводачка в частен хотел на морето. Сградата беше обиколена от ябълкови дървета, отрупани в плодове. Те създаваха впечатление, че това местенце е наистина частица от градината на рая, която Бог е насадил още при сътворяването на света. В началото на септември, когато плодовете наедриха, съзряваха и се обагряха в златисто, червено, розово-сладко, си спомних зимната витрина на София, желанието да закупя поне една-две ябълки; спомних си и страха, че в този момент дори ябълката не беше първа необходимост, а лукс. Казах това преживяване на Надежда, стопанката на райското кътче. Тя се изненада, после се засмя и направи огромен кръг с ръцете: „Не мога да ти подаря всички ябълкови дървета, но искам всеки ден да береш и да изяждаш толкова, колкото пожелаеш!“ Тя откъсна три най-едри и сочни ябълки, подаде ми ги и ме прегърна... Когато си тръгнах в началото на октомври, Надя напълни огромен сак с ябълки, закара ме с колата си до гарата и поръча да раздавам от плодовете на нямащи хора – за да напълни Бог отново градината ѝ!... Но и това не беше краят от Неговата щедра отплата. През 1999 г. отидох да живея в селска къща. В двора имаше три ябълкови дървета. От ранна пролет до късна есен гледам от прозореца как се разлистват, цъфтят, превръщат се в плодове, трайни почти до края на зимата... И всичко това заради обещаната лепта от две ябълки и заради лекарството на възрастната госпожа в аптеката?

Моите най-тежки години бяха 1992-1993-та. Ако вашите най-трудни години и месеци са през тази зима, спомнете си за ябълковата градина, където живея до днес! Точно както пише за рая над нас и тук на земята...

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10433>]